

КО ЈЕ КО

Кеџи Акер (*Kathy Acker*; 1947, Њујорк, САД – 1997, Тихуана, Мексико), америчка списатељица експерименталних романа, панк песникиња, једна од водећих експерименталних писаца своје генерације. На њен опус значајно су утицали како француска постструктуралистичка теорија и филозофија, тако и порнографија. Уз њено име везују се појмови књижевног тероризма и пиратерије, зато што се користила метода присвајања текстова, „плагиијаторством“, порнографијом, аутобиографијом, комбиновањем текстова високе књижевности и кича. Од раног детињства била је фасцинирана гусарима, а тако ће остати до краја живота. Желела је да постане гусар, али је знала да су то могли бити само мушкарци. Касније је постала позната по вожњи мотора и тетовирању. Писање и читање је повезивала са телесним ужитком. Највећи књижевни утицаји били су јој В. Бероуз, Маргарет Дира, али и песници Блек Маунтина, а често је сматрају за женског Жана Женеа. Значајна дела: *I Dreamt I Was a Nymphomaniac: Imagining* (1974), *Great Expectations* (1983), *Don Quixote: Which Was a Dream* (1986), *Hannibal Lecter, My Father* (1991), *My Mother: Demonology* (1994), *Pussy, King of the Pirates* (1996). *Мршва лушџа ѡнизносџ* поетско-прозни је текст написан као одговор на захтев америчког аутора Харолда Робинса да се јавно извини за то што је плагирила његово дело у једном свом роману. Један од разлога за неизвињавање јесте био тај што се Акер није осећала кривом, јер је плагирање била њена метода писања. Иако је сама *Мршва лушџа ѡнизносџ* фантастична мешавина уметничких поступака и техника, које укључују прављење различитих лутака од стране једне уметнице Капитол, аутобиографских елемената, цитата из писма Рилкеа упућеног Сезану као и њених разговора са издавачима, адвокатима, новинарима, једна од битнијих реченица у тексту јесте: *Деконструкција не захјева џолико џлаирање колико кршење ауџорских џрава*. Умрла од рака дојке 1997.

Милен Алемџијевић (1965, Чачак), аутор десетак књига различитих жанрова. Објављује текстове о филму, џезу, литератури и анимираном филму у културној периодици. Аутор неколико мултимедијалних предавања на теме из области џеза и анимације. Приредио је двоброј 183–184 часописа „Градац“ посвећен џезу. У припреми је његова књига есеја о анимираном филму *Уметносџ џреџеривања*. Ради у чачанском Дому културе као уредник филмског програма и уметнички директор фестивала анимираног филма „Аниманима“.

Милеџа Аџимовић Ивков (1966, Богатић), дипломирао и магистрирао српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, есејистику и књижевну критику. Објавио је збирку поезије *Дно* (1995), за коју је добио „Бранкову награду“ и две књиге књижевнокритичких текстова *Свеџ и џесма* (2010) и *Песничке заџонеџке* (2011). Добитник је награде „Милан Богдановић“ за књижевну критику. Ради као главни и одговорни уредник „Књижевног магџзина“. Живи у Београду.

Драџан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Живи у Новом Саду.

Сџојан Боџановић (1944, Велики Боџинац, Бабушница), студирао је у Београду, Паризу и Новом Саду, доктор је математичких наука. Пише поезију, приче, есеје... Објавио је следеће књиге: *Биџ Бен* (1977), *Одлазим а осџаје нејасно* (1990), *Зна се* (1991), *Црна руџа* (2003), *Госџоџар* (2004), *Човек џесма* (2007), *Бдења и буђења* (коауторска, 2010), *Трунке* (2011), *О да* (2013), *О да Госџоџу* (2014). Песме су му превођене на енглески, француски, румунски, италијански и грчки језик. Уредник је у часописима „Бдење“ и „Исток“. Добитник је награде „11. јануар“ у Нишу.

Рисџо Василевски (1943, Наколец на Преспанском језеру, Македонија), пише (на српском и македонском) поезију, прозу, есеје и књижевну критику, преводи са македонског, турског, португалског, албанског румунског, руског, бугарског и словеначког. Књиге песама: *Шайуџања* (1968), *Временија* (1970), *Давање облика* (1981), *Лисџање времена* (1984), *Болна кућа* (1984), *Оџићи у Пресџу* (1986), *Иџрање џлавом* (1997), *Лешоџис хиљаду-деветџстоџоследње* (2000), *Тканица зла* (2001), *Храм, иџак храм* (2003), *Фреска од речи* (2005), *Искоџине* (2006), *Сушџи (словосџев)* (2007) и *Оде, о да* (2013); филосоџеме *Нуџио време* (2010) и *Сновиди биџика* (2012); роман за децу у стиховима *Новчаникова чудбина* (1998). Стручна моноџраџија: *Од џерџича до фасаде*, 1975. Приредио више књига и антологиџа.

Драџана Вукићевић (1967, Краљево), ванредни је професор на Филолошком факултету Универзитета у Београду (Српска књижевност 18. и 19. века). Уџа област интересовања: књижевност и етнологиџа, књижевност и еротологиџа, наратологиџа, поетика српске прозе. Учествовала на различитим научним проџектима, као и многобројним домаћим и међународним скуповима. Члан је међународне асоџијације наратолога – *European Narratology Network*, главна је уредница часописа *Досиџејев врџи* и један од уредника *Годишњака Каџтедре за срџску књижевностџ са јужнословенским књижевностџима*. Објавила је следеће моноџраџије: *Поеџика чиџања – криџика џрозе 1868 – 1901* (1998), *Оџлеги о срџском реализму* (2003), *Писмо и џрича: срџска реалистџичка џриџовейка и фолклорна џрадиџија* (2006), *Ка џоеџици срџскоџ реализма* (коауторски са Душаном Иванићем, 2007), *Анархиџа џексџа: оџлеги о срџскоџ књижевностџи 19. века* (2011).

Дивна Вуксановић (1965, Београд), дипломирала је на Факултету драмских уметности у Београду (1988) и Филозофском факултету у Београду (1992); магистрирала је из области театрологије (1993), а докторирала из домена савремене филозоџије и естетике (1998). Пише текстове из области савремене филозоџије и естетике, поезију, поетску прозу и есеје. Књиге песама: *Магона дуџоџ враџа* (1992), *Глава харџе* (коаутор Д. Ј. Данилов, 1998), *Аванџуре са сџварима* (2003). Књиге прозе: *Оџажач, оџажена* (1997), *Паџолошке џриче* (1999), *Окуџино крварење* (2007). Романи за

децу: *Живоџ с џроловима I* (1998), *Живоџ с џроловима I и II* (2002), *Шџиџаџка ухуџахоџкама* (2004), *Лези ми на леџа, џроле!* (2006). Студије: *Барокни дух у савременоџ филозоџији: Бенџамин–Агорно–Блох* (2001), *Aesthetica Minima* (2004), *Филозоџија медиџа – онџолоџија, есџеџиџка, криџика* (2007), *Филозоџија медиџа – онџолоџија, есџеџиџка, криџика*, том 2 (2011).

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као доцент на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић џуџоџисаџ: оџлеги из имаџолоџије* (2003), *Чинови џрисвајања: од џеорије ка џраџмаџици џексџа* (2005), *Књижевностџ, кулџура, уџоџија: оџлеги* (2011), *Срџска џуџоџисна кулџура 1914/1940*. (2011) и *Nine Serbian Poets/Деветџ срџских џесника* (антологиџа, 2012); уредио је *Преџедни речник комџаративне књижевностџи и кулџуре* (2011, заједно са Бојаном Стојановић–Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио (заједно са Аленом Бишићем) темат „Поља“ посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Боривој Герџић (1959, Београд), писац и преводилац. Објавио четири збирке приповетки. Преводио је Џојса, Бекета, Пинтера, Мамета, Сема Шепарда, Олбија, Артура Копита, Лоренса Дарела... Аутор је *Речника аџило–америчкоџ сленџа*, *Еџлеско–срџскоџ речника фрази и иџиома* и коаутор *Речника савременоџ беоџрадскоџ жарџона*.

Џералд Гилесџи (Gerald Gillespie), професор емеритус германистике и компаративне књижевности на Универзитету Станфорд, преводилац са немачког језика. Између осталих, објавио је следеће књиге: *Daniel Casper von Lohenstein's Historical Tragedies* (1965), *German Baroque Poetry* (1972), *Garden and Labyrinth of Time: Studies in Renaissance and Baroque Literature* (1988), *Narrative Ironies* (1997), *Proust, Mann, Joyce in the Modernist Context* (2003), *By Way of Comparison: Reflections on the Theory and Practice of Comparative Literature* (2003), *Echoland: Readings from Humanism to Postmodernism* (2005).

Иџриг Г. Демрих (Ingrid G. Daemrich), стручњакиња за књижевне теме и мотиве, објавила је бројне студије из области компаративне књижевности, укључујући *Enigmatic Bliss: The*

Paradise Motif in Literature and Spirals and Circles: A Key to Thematic Patterns in Classicism and Realism (1997), као и *Handbook of Themes and Motifs in Western Literature* (заједно са Хорстом Димрихом, 1987).

Хорст С. Демрих (*Horst S. Daemrich*), дипломирао је историју и књижевност на колеџу Радклиф, магистрирао компаративну књижевност на Чикашком Универзитету и докторирао француски језик на Државном универзитету Вејн. Професор емеритус немачког језика и компаративне књижевности, аутор књига о Е. Т. А. Хофману, Вилхелму Рабеу, Калу Кролову. Главни је уредник „Изучавања тема и мотива у књижевности“, едисије која обухвата књиге о америчкој, енглеској, немачкој, руској и јужноамеричкој књижевности.

Зоран Ђерић (1960, Бачко Добро Поље), пише поезију, књижевну критику и студије, преводи с полског, руског и бугарског. Књиге песама: *Талој* (1983), *Злоб* (1985), *Унућрашња обележја* (1990), *Под сиваром лијом* (1993), *Одушак* (1994), *Voglio dimenticare tutto* (на италијанском, 2001), *Аз бо виде – азбучне молишће* (2002), *Нашаложено* (изабране и нове песме, 2007), *Блашћо* (2011). Студије, огледи и критике: *Сесћира – књија о инцесћу* (1992), *Вајћрено кришћење* (1995), *Море и мраморје – дневник ђућовања ђо Ајулији* (2000), *Анђели носћалије – ђоезија Данила Киша и Владимира Набокова* (2000), *Данило Киш: ружа – ђесник – ђојлеп* (2002), *Песник и његова сенка. Есеји о срћском ђеснишћу XX века* (2005), *Сћвараче модерној свејћја (1450–1878)* (коаутори Д. Гавриловић, З. Јосић, 2005), *Незасићење – ђољска драмашћурјја XX века* (2006), *Са исћока на зајад – словенска књижевна емирација у XX веку* (2007), *Дом и бездомносћ у ђоезији XX века* (2007), *Исћорија Вишћолда Гомбровича* (2008), *Тесћосћерон. Нова ђољска драмашћурјја* (2008), *Поещика срћској филма – срћски ђисци о филму 1908–2008* (2009), *Позоришће и филм* (2010), *Вишћацијева Луда локомоћива – између ђозоришћја и филма* (2010), *З – у возовима евројске класе, у дујим зашћвореним комћозицијма, у думу и ђејелу* (2011). Приредио више књига и антологија. Живи у Новом Саду.

Ђино Ђивановић (1981, Дубровник), дипломирао је социологију и Јужну Славистику на Филозофском факултету у Загребу. Објавио студију *Вуков new deal: Црњански и Исаковић између мишја и мисћицизма* (2012). Поезију објављује први пут. Живи и ради у Загребу.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезију *Појлегало* (2010), за коју је добио „Бранкову награду“ и *Црно свејћло* (2012). Живи у Новом Саду.

Кајоко Јамасаки (*Kayoko Yamasaki*; 1956, Каназава, Јапан), магистрала је и докторирала на Филолошком факултету у Београду, где данас ради као ванредни професор (Јапански језик и књижевност). Објавила је збирке песама на јапанском и на српском међу којима су *Вара, mishirani kuni* (*Ружа, Шуђина*, 2001), *Hisoyaka na asa* (*Скривено јушћро*, 2004), *Atosu, shizukana tabibito* (*Ашћос, шћихи ђушћник*, 2008), *Mio hayami* (*Убрзана вода*, 2010), *Родина, ibusuna* (2004), *Сановник, река* (2005), *Олујни бреј* (2008). Превела је на јапански дела Д. Киша: *Рани јади* (1995), *Енциклоједгија мршћвих* (1999), *Башћја, ђејео* (2009). Превела је на српски поезију Таникаве Шунтароа, *Дејће на сћејенишћу* (2007) и Ширазиши Казуко, *Мала ђланешћја* (2010). Добитница је годишње Награде за превод на инострани језик за 1995/96. годину (Српски ПЕН центар); Повеље за изузетан допринос првоћењу српске књижевности (УКПС, 2011), Повеље Мораве (УКС, 2011). Живи и ради у Београду.

Нашћаша Камћмарк (1974, Фоча), магистрала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент за ужу научну област Енглеска и америчка књижевност. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустћралијске прозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Новом Саду.

Аријана Лубурић Цвијановић (1977, Нови Сад), доцент на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је из области постколонијалне књижевности. Ауторка је студије о елементима фантастике у прози Салмана Руждија, под насловом *Ружди и море ђрича* (2007), и уредница, заједно са Владиславом Гордић-Петковић, збирке есеја о постколонијалној књижевности и култури, *Нова лица свејћске књижевносћи* (2012). Живи у Новом Саду.

Паџрик Макарџи (*Patrick McCarthy*; 1941–2007, Болоња, Италија), докторирао је на Оксфорду, а предавао на колеџу Хаверфорд у Пенсилванији, Факултету напредних међународних студија (SAIS) у Вашингтону, да би најдуже времена провео као професор европских студија у огранку Универзитета Џон Хопкинс у Болоњи. објавио је следеће мографије: *Celine: A Biography* (1976), *Camus* (1982), *The Crisis of the Italian State: From the Origins of the Cold War to the Fall of Berlusconi and Beyond* (1997), *France-Germany, 1983-1993* (2001), *France-Germany in the Twenty-First Century* (2001) и *Language, Politics and Writing: Stolen telling in Western Europe* (2002).

Ивана Максић (1984, Крагујевац), дипломирала је и завршила мастер студије из енглеске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила збирке поезије *О ѿело ѿвори ме* (2011) и *Изван комуникације* (2013). Преводи са енглеског језика. Пише поезију и кратке приче. Живи у Крагујевцу.

Мирјана Мариншек Николић, књижевница и визуелна уметница. Дипломирала је на Београдском универзитету, а студирала је уметност и књижевност, на Универзитету Охајо, САД. Магистрирала је на Државном универзитету Охајо. Докторирала је на математици и информатици на Београдском универзитету. Пише за водеће часописе из уметности и књижевности, као и за Културни додатак „Политике“. Њен књижевни опус обухвата књижевне есеје, огледе из ликовне уметности, романа и путописе. Објављене књиге: *Луџоілеги* (2004), *Три Фриде* (2006), *Таніо за Евиџу* (2007), *Панонски ѿриџиџих – Оілеги о Добровиџу, Крлежи, Вазарелију* (2009), *Снохваџи о лешену* (2011), *Тај мали биоској у нашим ілавама* (2012) и *Панонска ѿрилоіџа* (2013). Живи и ради у Београду.

Рагмила Мечанин (1953, Котража код Чачка), самостални уметник, дипломирала и магистрирала југословенску и општу књижевност на Филолошком факултету у Београду. Преводи са руског језика, теорију књижевности, философију, савремену прозу. Добитник је више преводилачких награда у Србији. Живи у Београду.

Мирољуб Милановић (1947), пише прозу и књижевну критику. Књиге прозе: *Оглаіање смрџи*

(1976), *Веџрењак* (2001), *Маслчак* (2004). Књиге огледа: *Пола века џуџања* (2008), *Писци оіџора* (2012). Сарадник је многих листова и часописа.

Едвин Морјан (*Edwin George Morgan*; 1920–2010, Глазгов, Шкотска), један од најзначајнијих шкотских песника и преводилаца XX столећа. Сматра се једним од родоначелника модерничког покрета познатијег као шкотски књижевни препород. Дипломирао је француски и руски језик на Глазговском универзитету, где је радио као предавач до пензионисања 1980. године. Објавио је преко шездесет књига поезије, есеја и превода.

Миливој Ненин (1956, Лок, Шајкашка), књижевни критичар и историчар. Објављене књиге: *С-авеџи криџиике, с-окови іоезије* (1990), *Свеџи-слав Сіџефановић – іреџеча модернизма* (1993), *С мером и без ње* (1993), *Суочавања* (1999), *Сіџвари које су ірошле* (2003), *Сіџари лисац* (2003), *Случајна књија – колаж о Тогору Манојловиџу* (2006), *Срјска іесничка модерна* (2006), *Сіџне књије – о іреџиисци срјских іисаца* (2007), *Слаџка књија* (2008), *Седам бележака – мала књија о Црњанском* (2009), *Савичениџа – срјски књижевници искоса* (2010), *Свеџи мирис іамџивека – фраіменџи о Лази Косџиџу* (2011), *Савић Милан* (2011), *Седам брежуљака – књија о Црњанском* (2013). Приредио више књига и антологија.

Јасмина Нешковић (1958, Нови Сад), завршила је Општу књижевност са теоријом књижевности на Филолошком факултету у Београду. Превела је четрдесетак књига најзначајнијих аутора португалског говорног подручја, Песоу, Сарамага, Амада, Коелја, Мију Котоа... Приредила је и неколико антологија португалске и бразилске поезије и приче. За своје преводе добила је неколико најзначајнијих награда, БИГЗ-ову, награду „Др Милош Ђурић“ и „Радоје Татић“. Објављује приказе и есеје у књижевним часописима, а повремено и песме. Од 2001. до 2004. радила је у нашој амбасади у Лисабону. Живи у Београду као слободна уметница.

Мишел Онфре (*Michel Onfray*; 1959, Шамбоа, Француска), докторирао је филозофију на Канском универзитету у Доњој Нормандији. Нарастао је у водећег, изазовног и изузетно прихваћеног француског мислиоца. Објавио је преко педесет

књига, између осталих: *Уметносној живљења* (1991), *Вајање себе* (награда „Медисис“ 1991), *Полиџика љобуњеника* (1997), *Теорија заљубљеној шела* (2000), *Аџеолошка расјрава* (2005), *Слободарски љоредак: филозофски живој Албера Камуја* (2012) и др.

Илхан Пачариз (1983, Пријепоље), објавио је збирку поезије *Собни номад* (2011). Живи у Пријепољу.

Марко Појачар (1984, Сплит), на Филозофском факултету у Загребу дипломирао је компаративну књижевност и опћу повијест. Објавио је следеће књиге: поезија – *Пујавице над Санџа Крузом* (2006, победник конкурса издавачке куће „АГМ“ и часописа „Вијенац“; награда „Квирић“ Матице хрватске), *Посланице обичним људима* (2007), *Предмети* (2009) и *Црна љокрајина* (2013); приче – *Бој неће љомоћи* (2012, награда „Едо Будиша“); есеји и публицистика – *Аџлас џласова* (2011), *Јер ми смо мноји* (2011) и *Јуљојон љори!* (2013). Члан је уредништва двонедељника за културна збивања „Зарез“ и књижевног часописа „Quorum“. Осим поезије пише есејистику и књижевну критику. Суделовао је на бројним међународним песничким фестивалима. Песме су му преведене на више страних језика.

Блајоје Савић (1951, Доња Будрига код Ѓњилана), пише поезију. Књиге песама: *Извињење циљу* (1975), *Говорим љо друји љуџ* (1978), *Исџо млеко* (1982), *Вече у љласџичној сандали* (1987), *Црни реј* (1989) *Изморник* (1994), *Причесту у љољу* (1995), *Мезра* (1998), *Појање чејврџој дана* (2004), *Померени свеџ* (2005), *Закључај љрах* (изабране песме, 2009).

Бојан Савић Осџојућ (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности ХХ века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа „Агон“. Аутор књига поезије: *Сџварање исџине* (2003), *Тројуђе* (2010), *Јерџички дајџив* (2013) и *Сџереорам* (2013), као и књиге есеја *Алеаџориј* (2013). Живи у Београду.

Бојан Самсон (1978, Осиејек), дипломирао српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио збирку песама *Superblues* (2007), редиговано издање исте збирке на сајту *Јуродива књижара*, а збирку песама *Folk Singer* (2014) у електронском часопису *Афирмаџор*. Један од приређивача Зборника нове новосадске поезије *Нешџо је у џири* (2008). Са гитаристом Ненадом Патковићем чини поетско-музички дует *Башџа феџиша*. Са Јованом Живковићем чини поетски дует *Cloudbuster Meets Hound of Love*. Са Николом Оравецом чини поетски дует *Sweet Talkers*. Са Ником Душановим и Сергејем Станковићем чини књижевну групу БЕС. Објављује приче, песме и критичке приказе у домаћој периодици и на Интернету. Живи у Новом Саду.

Иџор Смирнов (1941, Лењинград), философ и филолог. Дипломирао је на Филозофском факултету ЛГУ, магистрирао је на Институту за руску књижевност Академије наука СССР-а, а 1977. написао је докторску дисертацију на тему „Питања песничке традиције“. Током 1966–1979. радио је као млађи научни сарадник у сектору за старе руске књижевности Пушкиновог дома. Године 1980/1981. позван је на дужност „гостујућег професора“ на универзитете у Хамбургу и Утрехту. Емигрирао је из СССР-а у Немачку 1981, од 1982. године ради као универзитетски професор у Констанци. Уредник је часописа *Славјански мир* (нем. *Die Welt der Slaven*, Минхен), *Elementa* (Лос Анђелес), *Новое лиџераџурное обозрение* (Москва), *Звезда* (Санкт Петербург), *Дискурс* (Москва), *Криџика и семиџика* (Новосибирск). За своје радове је добио награде „А. Ј. Кручних“ (1998), „П. А. Вјаземски“ (1998) и „Андреј Бели“ (2000). Написао је низ радова на немачком, а дела су му са руског преводљена на енглески, немачки, француски и друге језике. Објавио је књиге: *Худојесџивенниј смџсл и евољуџа љоэџических сџсџтем* (1977), *Диахронические џрансформации лиџераџурных жанров и моџивов* (нем. ориг.: *Diachronische Transformationen literarischer Genres und Motive*, 1981), *Наброски к исџорической џиџолоџии кулџуры – реализм љосџсимволизм (аванџарг)* (нем. ориг.: *Skizzen zur historischen Typologie der Kultur – Realismus Postsymbolismus (Avantgarde)*, 1982), *На љуџи к џеории лиџераџуры* (нем. ориг.: *Entwurf einer Literaturtheorie*, 1987), *Бџџие и џворчесџиво* (1989, нем. ориг.: *Sein und Schaffen*, 1990), *О древнорусской кулџуры, русской национальной*

сѐцифике и лoиике исѓорији (нем. ориг.: *Zur altrussischen Kultur, ihrer nationalen Spezifik und der Geschichtsllogik*, 1991), *Психологиахронологиика. Психологиа русској лиѓератури ош романтизма до наших дней* (1995), *Порождение инѓертекста* (1995; нем. ориг.: *Die Generierung des Intertextes. Elemente der intertextuellen Analyse belegt an Beispielen aus dem Werk von V. L. Pasternak*, 1985), *Роман ѓайн „Докѓор Живаѓо“* (1996), *Свидетелѓства и догади* (1999), *Ното homini – philosophus...* (1999), *Меѓаисторија. К истoрической ѓиѓологији кулѓури* (2000), *Социософија револуции* (2004), *Текѓомахия* (2010) *Праксеологија* (2012), итд.

Џорѓ Сондерс (*George Saunders*; 1958, Амарило, Тексас), амерички књижевник. Његова дела су објављивана у часописима као што су „Њујоркер“, „Харпер“ и „GQ“, а редовно објављује колумну у суботњем додатку „Гардијана“. Тренутно предаје на Универзитету Сиракузе, а добитник је бројних књижевних признања. Дела му се углавном баве савременим конзумеризмом и корпоративном културом. Објавио се следеће књиге: збирке прича и новела – *CivilWarLand in Bad Decline* (1996), *Pastoralia* (2000) *The Very Persistent Gappers of Frip* (2000) *The Brief and Frightening Reign of Phil* (2005) *In Persuasion Nation* (2006) *Tenth of December: Stories* (2013); публицистика и есеји – *A Bee Stung Me, So I Killed All the Fish (Notes from the Homeland 2003–2006)* (2006), *The Braindead Megaphone* (2007) *Congratulations, by the way: Some Thoughts on Kindness* (2014) и *A Two-Minute Note to the Future* (2014).

Муѓо Такахаѓи (1937, Китаѓуѓу, Јапан), дипломирао је на Педагошком факултету. Један од најплоднијих песника у Јапану. До сада је објавио велики број збирки песама и хаику стихова, међу којима су *Осѓрво моје сесѓре (Ane no shima)*, 1996) и *До вечности (Eienmade)*, 2009). Добитник је низа значајних књижевних награда, као што су Таками Ђун награда (1988); Ханаѓубаки награда (1993); Шиика награда (1996); Аѓукава Нобуо награда (2014) и др. Превођен је на много језика. Носилац је медаље са ѓубичастом траком коју му је доделио јапански цар за ѓегов допринос уметности 2000. године. Бави се и истраживањем историје књижевности Јапана. Његова књига *Дуѓа ѓоезије две хиљада ѓодина* (2011) одлично приказује развој јапанског песничтва од најранијег периода до данас. Пише и драмске текстове, текстове за

оперу, романе и књижевну критику. Веома је познат по изванредном читању поезије. Страствени путник. Гостовао је на многим фестивалима поезије по свету. Имао је низ гостовања не само по Јапану већ и у европским градовима, као и у САД.

Влага Урошевић (1934, Скопље), песник, прозни писац, есејиста, преводилац, антологичар. Редовни професор Филолошког факултета у Скопљу, где је дуже година, на Катедри за компаративну књижевност, држао предавања из историје европских књижевности XIX и XX века. На македонској књижевној сцени појавио се средином педесетих година прошлог века, у жеку борбе за осавремењавање књижевног израза, заузимајући значајно место на „модернистичком“ крилу окупљеном око часописа „Разгледи“. Прва ѓегова књига, збирка песама *Еген грѓи ѓраг (Јеган грѓи ѓраг)*, објављена 1959. године, изазвала је бројне, не увек позитивне реакције критике. Од тада је објавио десетак збирки песама, три књиге приповедака, седам књига критика и есеја, пет романа, две књиге записа и путописа, две књиге посвећене сликарству и саставио бројне антологије. У педесетим и шездесетим годинама прошлог века ѓегова преводилачка активност успоставила је један од најважнијих мостова између српске и македонске књижевности. Превео је значајан број књига македонских писаца на српски, као и српских на македонски језик. На македонски језик препевао је целокупно песничко дело Бодлера, као и изборе поезије Рембоа, Аполинера, Андреа Бретона, Анрија Мишоа, Алена Боскеа, Лионела Реја. Један је од двојице македонских песника који су три пута добили најпрестижнију македонску награду за поезију „Браћа Миладиновци“ Струшких вечери поезије. Два пута је добио награду „Григор Прличев“ за најбољи препев песничког дела. За заслуге у афирмацији француске поезије Влада Републике Француске именovala га је за витеза Реда уметности и литературе. Лауреат је Велике награде „Летеће перо“ Међународног фестивала „Словенски загрљај“ у Варни (Бугарска) и готово свих значајнијих македонских награда и признања. Редовни је члан Македонске академије наука и уметности, инострани члан САНУ, члан Словенске академије књижевности и уметности (Варна), дописни члан Академије Маларме (Париз), и потпредседник Европске песничке академије (Луксембург). Живи и ради у Скопљу.

Зоран Ђирић (1962, Ниш), објавио је књиге прича: *Злајџна декада* (1992), *Нишвил* (1994), *Калибар 23 за специјалистију* (1995), *Зен србиана* (1997), *Вулваши* (1998), *Одбрана прадова* (1998), *Кажу мами* (1999), *Стираринска ствар* (2001), *Gang of Four* (2005), *Тврда љубав* (2006), *Солидно срце* (2008), *Телесна стваража* (2010), *Крајски људи* (2011), *Зоран Ђирић: Зоран Ђирић* (2011) и *Приче са зигова* (2014); романи: *Прислушкивање* (2002), *Хобо* (2001), *Смрт у Ел Пасу* (2003), *Сливник* (2004) и *Ноћ свих светљих* (2009); књигу поп-есеја *Дивља хорда / Забелешке млађеј њокварењака* (2007); књиге поезије: *Рио Браво* (1990), *Retix* (1991), *Wah – wah* (1992), *Тајни живот у Србији* (1995), *Поси* (1996), *Песме о занатлима* (1997); књигу – „каталог спонзора“ *Мајични џејџо* (коаутор Златко Ристић Паја, 1995). Добитник је више награда, између осталих, „Бранко Радичевић“, Фонда „Борислав Пекић“, НИН-ове награде, награде Народне библиотеке Србије за најчитанију књигу у 2002. Приче, песме и одломци из романа превеђени су му на више страних језика. Живи и ради у Нишу.

Кристијана Филиповић (1974, Мокрин) дипломирала је на одсеку за италијански језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. Ради као професор у школи страних језика. Књижевним превођењем бави се у слободно време.

Ојо Хорвај (1967, Нови Сад), студирао у Новом Саду, Ерлангену и Берлину. Пише и преводи поезију са мађарског, немачког и италијанског језика. Објављене књиге поезије: *Где несјаје шума* (1987. – „Бранкова награда“), *Горки листови* (1990), *Зирушавање* (1990), *Фоџографије* (1996), *Дозвола за боравак* (2002), *Пушовајиу Олмо* (2008 – награда „Мирослав Антић“), *Изабрране & нове џесме* (2009); роман *Сабо је сјао* (2014). Песме у антологијама (избор): *Црџеж који каље* (Алманах нове војвођанске поезије, 1988), *Die neuen Mieter. Fremde Blicke auf ein vertrautes Land* (Hrsg. I. Mickiewicz. 2004), *Звезде су леје, али немам газ да их џледам* (Антологија српске урбане поезије,

2009). Преводи (књиге): Јанош Пилински, *Крајџер* (1992, награда Друштва књижевника Војводине за превод године), Ото Фењвеш: *Анђео хаоса* (2009), Ханс Магнус Енценсбергер, *Последњи џоздрав асџронауџима* (2010). Живи и ради у Филенци.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Ради као предавач енглеског језика на Пољопривредном факултету у Новом Саду.

Миђо Цвијејџић (1946, Кушлат код Фоче, БиХ), филолог, пише поезију, есеје, књижевну критику, студије и путописну прозу, преводи с немачког и лужичкосрпског. Књиге песама: *Заумице* (1976), *Зайиси* (1999), *Чворови и узлови* (2006), *Божје семе / Госђодово семе* (двојезично, српски и македонски, 2007), *Глас џразнине* (двојезично, српски и немачки, 2012), *Узалудни џослови* (2012). Књиге есеја, критика, студија и путописа: *Лужички Срби и Јујословени – узајамне лиџерарне везе 1840–1918* (1995), *Код Лужичких Срба* (1997), *Криџице и коменџари* (2004), *Раздаљине и близине* (2006), *Кроз времена и књије* (2007), *У лејој домовини Лужичких Срба* (2009), *Ослонци и укрџијаји* (2010), *Блиске даљине : Москва и Кијев* (2013).

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и завршио мастер студије из српске и светске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Објављене књиге поезије: *Исечци* (1997), *Параџрад* (1999), *Сисџем* (2011) и *Језик* (2014). Пише и књижевну критику и есејистику. Објављује у домаћим и регионалним часописима. Живи у Београду.